



Arrest

nr. 93 984 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, dient op 10 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 maart 2012 vragen de Belgische autoriteiten aan het Verenigd Koninkrijk om de overname van de verzoeker op grond van artikel 9.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 2 juli 2012 stemmen de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk uitdrukkelijk, in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening in met de overname van de verzoeker.

1.4. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 augustus 2012.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten T.M.M.
geboren te C., op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Bangladesh
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 10/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten en geboren te zijn op (...).

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 15/03/2012 verklaart betrokkene dat hij Bangladesh een eerste keer heeft verlaten in september 2009 om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen waar hij tot december 2010 met een studentenvisum verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens terugkeerde naar Bangladesh waar hij tot januari 2012 bleef. Hij verklaart dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt in Bangladesh. Op 06/01/2012 zou betrokkene vervolgens met een vals paspoort via Italië naar België zijn gekomen. Betrokkene legt niet het minste begin van bewijs voor betreffende deze vermeende terugkeer naar Bangladesh. Er kan niet aangetoond worden dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.

Op 19/03/12 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 02/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten dat betrokkene over een paspoort B1964751 beschikt en uit het akkoord blijkt eveneens dat hem een visum werd afgeleverd voor het Verenigd Koninkrijk dat nog geldig was op het moment van zijn asielaanvraag in België.

Gevraagd naar de specifieke reden waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen, stelt betrokkene dat hij hoorde in Bangladesh dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden en dat het een goed land is om asiel te vragen. We merken op dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Gevraagd naar der eden met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij niet terug kan naar het Verenigd Koninkrijk omdat hij geen visum heeft. Het Verenigd Koninkrijk is echter akkoord gegaan betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We merken op dat het Verenigd Koninkrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld dat hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen –indien nodig– voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen ernstige gezondheidsproblemen te hebben. Hij zou soms ademhalingsproblemen hebben en pijn in de arm. Er zijn geen medische documenten in het administratief dossier aanwezig. ER zijn geen aanwijzingen dat betrokken niet zou kunnen reizen.

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.
(...)."*

Tegen deze beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dient de verzoeker op 4 september 2012 nogmaals een beroep tot nietigverklaring in en op 5 september 2012 dient de verzoeker tegen de bevelscomponent van diezelfde beslissing een beroep tot nietigverklaring in.

Deze beroepen zijn gekend onder de respectievelijke rolnummers 107 724 en 107 108. De Raad heeft bij arrest nr. 93 982 van 19 december 2012 het beroep tot nietigverklaring in de zaak nr. 107 108 verworpen. Het beroep tot nietigverklaring in de zaak nr. 107 724 werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 93 983 van 19 december 2012. De grieven uiteengezet in het onderhavige verzoekschrift zijn andere grieven dan de grieven die ontwikkeld werden in de hoger genoemde zaken.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verweerder en neergelegd in het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 13 september 2012 werd overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de verzoeker, gelet op de overdracht aan het Verenigd Koninkrijk, geen belang meer heeft bij het onderhavige beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip “belang” kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting van 19 november 2012 voert de advocaat van de verzoeker aan dat hij zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure gezien de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden tot het behandelen van verzoekers asielaanvraag in België.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker is afkomstig uit Bangladesh en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 26 quater af waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk worden aangeduid als de bevoegde autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel

en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen ((J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de "extra-territoriale werking" of de "externe universaliteit" of nog de "reflexwerking" van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest Soering v. United Kingdom (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest Cruz Varas and Others v. Sweden (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197).

Verzoeker wijst er op dat asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM, en verwijst hiervoor naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties:

Verzoeker wijst er op dat asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM, en verwijst hiervoor naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties:

« Lutte contre le terrorisme et sécurité Torture et autres mauvais traitements

Le mandat et le protocole de l'enquête relative aux détenus ont été publiés en juillet. Cette enquête avait été instaurée en 2010 pour examiner des allégations selon lesquelles le Royaume-Uni aurait participé à des violations des droits fondamentaux de personnes détenues à l'étranger dans le cadre d'opérations antiterroristes. Des inquiétudes ont été exprimées quant au fait que le protocole ne respectait pas les normes internationales relatives aux droits humains, en particulier parce que la décision finale à propos de la divulgation d'informations revenait au gouvernement, ce qui compromettait l'indépendance et l'efficacité de l'enquête. Les avocats de personnes qui s'attendaient à ce que leur cas soit examiné dans le cadre de cette enquête ont confirmé qu'ils avaient conseillé à leurs clients de ne pas y prendre part. Dix ONG ont annoncé que si l'enquête se déroulait de la manière envisagée, elles ne participeraient pas à ses travaux.

L'ouverture officielle de l'enquête a été retardée dans l'attente de la clôture des informations judiciaires sur des allégations d'infractions pénales commises par des membres des services de renseignement britanniques.

En septembre, des documents découverts à Tripoli, en Libye, ont révélé que le Royaume-Uni avait été impliqué dans le transfert illégal de Sami Mustafa al Saadi et d'Abdel Hakim Belhaj vers la Libye en 2004, malgré le risque réel que ces hommes y soient torturés ou autrement maltraités. Les deux hommes ont ensuite intenté une action civile en dommages et intérêts contre les autorités britanniques pour leur implication présumée dans les violations des droits humains qu'ils avaient subies, notamment les actes de torture et les autres mauvais traitements.

Le 3 octobre, la Haute Cour de justice d'Angleterre et du Pays de Galles s'est prononcée sur la légalité des consignes pour la détention et les interrogatoires par les membres des services du renseignement de personnes détenues à l'étranger, ainsi que sur la communication d'informations concernant ces détenus. La Haute Cour a conclu que les consignes devaient être modifiées en vue de mettre en évidence l'interdiction absolue de recouvrir la tête des détenus d'une cagoule. Elle a toutefois rejeté les arguments selon lesquels le seuil de risque invoqué dans les consignes et utilisé pour évaluer si un détenu allait être torturé ou maltraité était illégal.

En décembre, le gouvernement a écrit aux autorités américaines pour solliciter le transfert au Royaume-Uni de Yunus Rahmatullah, après que la Cour d'appel eut ordonné la délivrance d'une ordonnance d'habeas corpus le concernant. Capturé en février 2004 par les troupes britanniques en Irak, cet homme

avait été remis à l'armée américaine, qui l'avait transféré en Afghanistan et le maintenait toujours en détention sans inculpation à Bagram.

Évolutions législatives et politiques

Le ministère de l'intérieur a publié en janvier les résultats de son réexamen de six pouvoirs en matière de lutte antiterroriste et de sécurité. Au cours du même mois, la durée maximale de la détention sans inculpation des personnes soupçonnées d'activités terroristes a été ramenée de 28 à 14 jours. Le gouvernement a toutefois publié en février un projet de loi qui visait à rétablir la durée maximale de 28 jours en cas de situation d'urgence non précisée.

U)

En octobre, le gouvernement a présenté de nouvelles propositions législatives dans son Livre vert sur la justice et la sécurité (Justice and Security Green Paper), dont certaines étaient source de préoccupation. Citons, entre autres, l'extension du recours à des « procédures pour documents sensibles » dans des affaires civiles, y compris dans des actions civiles en dommages et intérêts, ainsi que des mesures qui restreindraient la possibilité pour les victimes de violations des droits humains de solliciter la divulgation devant des juridictions nationales de documents concernant ces violations pour des motifs liés à la sécurité nationale. Le Livre vert comportait toutefois des propositions, d'ampleur limitée, en vue d'améliorer les mécanismes de surveillance des services de sécurité et du renseignement.

« Ordonnances de contrôle »

À la date du 14 décembre, neuf ressortissants britanniques faisaient l'objet d'« ordonnances de contrôle ».

La Loi de 2005 relative à la prévention du terrorisme, en vertu de laquelle ces mesures avaient été prises, a été abrogée en décembre. Elle a été remplacée par la Loi relative aux mesures d'investigation et de prévention du terrorisme, qui prévoit un nouveau régime de restrictions administratives (les mesures d'investigation et de prévention du terrorisme, dites TRIM) pouvant être imposées à toute personne soupçonnée d'implication dans des actes de terrorisme. Bien qu'un peu plus limitées que celles imposées en vertu des « ordonnances de contrôle », ces mesures pouvaient constituer une privation de liberté ou une restriction du droit au respect de la vie privée, du droit de circuler librement et du droit à la liberté d'expression et d'association. À l'issue d'une période de transition, le système des « ordonnances de contrôle » devait être totalement remplacé par les TRIM début 2012. Le gouvernement a également prévu une version « renforcée » de ces mesures, susceptible d'être appliquée dans des circonstances exceptionnelles non définies et qui permettrait d'imposer à nouveau les restrictions les plus sévères prévues par les « ordonnances de contrôle ».

Expulsions

Le gouvernement a réaffirmé son intention de développer et d'étendre son programme d'expulsions s'appuyant sur des « assurances diplomatiques », afin de faciliter le renvoi de personnes dont il affirmait qu'elles représentaient un danger pour la sécurité nationale. Ces personnes risquaient pourtant d'être torturées ou autrement maltraitées dans les pays où elles étaient expulsées.

Les procédures de contestation de ces mesures d'éloignement devant la Commission spéciale des recours en matière d'immigration (SIAC) restaient inéquitables. Elles s'appuyaient notamment sur des éléments tenus secrets et auxquels ni les personnes concernées ni l'avocat de leur choix n'avaient accès.

(...)

Police et forces de sécurité

Le 3 mai, un jury a rendu un verdict d'homicide illégal à l'issue de l'enquête visant à rechercher les causes de la mort de Ian Tomlinson, survenue en avril 2009 durant les manifestations organisées à Londres à l'occasion du G-20. Le jury a conclu que cet homme était mort des suites d'une hémorragie interne après avoir été frappé à coups de matraque et précipité à terre par un policier. En conséquence, le parquet a annulé sa décision de ne pas inculper d'homicide involontaire le policier en cause. Le procès devait s'ouvrir en 2012.

L'enquête sur la mort d'Azelle Rodney, abattu le 30 avril 2005 par des agents de la police métropolitaine, n'était pas terminée à la fin de l'année.

Discrimination

En septembre, le Comité pour l'élimination de la discrimination raciale a exprimé sa préoccupation à propos de la discrimination généralisée et de la marginalisation dont les Gitans et les gens du voyage faisaient l'objet. Il a invité le gouvernement à prendre des mesures concrètes pour améliorer leur accès à l'éducation, aux soins et services de santé ainsi qu'à l'emploi, et à leur proposer des logements adéquats.

(...)

Violences faites aux femmes et aux filles

Le gouvernement a adopté en mars un plan d'action interministériel sur la violence faite aux femmes et aux filles. Le même mois, le ministère de l'intérieur a annoncé la pérennisation d'un projet pilote d'aide aux victimes de violences domestiques dont le statut du point de vue de l'immigration est précaire et qui, de ce fait, n'ont pas accès aux aides publiques. Le projet pilote ne concernait toutefois que les femmes titulaires d'un visa pour conjoint ; celles qui détenaient un autre type de visa ou un permis de travail temporaire n'avaient toujours pas accès à des services essentiels.

Des projets de suppression du visa pour les employés de maison migrants, qui permettait à ces derniers de changer d'employeur une fois arrivés au Royaume-Uni, étaient source de préoccupation car l'on craignait que cette mesure ne les expose davantage encore au risque d'être exploités ou victimes de la traite des êtres humains.

Réfugiés et demandeurs d'asile

Les réductions envisagées concernant le budget de l'assistance juridique subventionnée faisaient craindre une aggravation du manque de financement pour les services de conseil juridique en matière d'asile et d'immigration, déjà inexistant dans certaines régions du pays.

Les renvois forcés en Afghanistan et en Irak de demandeurs d'asile déboutés se sont poursuivis, alors que ces personnes encouraient un risque réel d'atteintes à leurs droits fondamentaux.

L'information judiciaire sur la mort de Jimmy Mubenga, un ressortissant angolais mort en 2010 au cours d'une tentative d'expulsion vers son pays d'origine, était toujours en cours à la fin de l'année. Après la mort de cet homme, des appels ont été lancés en faveur d'une réforme du système de renvois forcés en raison des inquiétudes liées aux techniques dangereuses de contrôle et de contrainte utilisées par les entreprises de sécurité privées lors de telles opérations.

En juin, la Cour européenne des droits de l'homme a conclu dans l'affaire Sufi et El mi c. Royaume-Uni que le renvoi de deux ressortissants somaliens à Mogadiscio, en Somalie, constituerait une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme étant donné le risque réel de mauvais traitements encouru par ces personnes à leur retour (voir Somalie). »

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - UNITED KINGDOM - ANNUAL REPORT 2012

<http://www.amnesty.org/fr/region/uk/report-2012>

Uit de voorgaande objectieve vaststellingen vloeit voort dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk niet bij machte zijn de asielaanvraag van Verzoeker te behandelen overeenkomstig de minimale internationale standaarden zoals opgelegd door art. 3 EVRM, en dat Verzoeker gegronde redenen heeft om zich te verzetten tegen zijn terugleiding naar het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag aldaar."

De Raad merkt op dat verzoekers betoog gekenmerkt wordt door voornamelijk theoretische overwegingen inzake artikel 3 EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van de verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij het Verenigd Koninkrijk aangesloten is en ingegaan wordt op verzoekers verklaringen met betrekking tot de aan hem tijdens zijn Dublininterview gestelde vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. De verzoeker gaat nergens concreet in op de motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het

valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat in het kader van het onderhavige beroep niet betwist wordt dat het Verenigd Koninkrijk in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. De verzoeker meent evenwel “*dat asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM*” en citeert hierbij uit het “*United Kingdom - Annual Report 2012*”, opgesteld door Amnesty International. De verzoeker licht echter niet verder toe op welke wijze uit de door hem geciteerde uittreksels van het rapport van Amnesty International kan worden afgeleid dat hij bij een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, hij beperkt er zich toe het genoemde rapport te citeren en leidt hieruit op zeer algemene wijze af dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk niet bij machte zijn om zijn asielaanvraag te behandelen overeenkomstig de minimale standaarden zoals opgelegd door artikel 3 van het EVRM.

De meeste van de door de verzoeker geciteerde uittreksels uit het rapport van Amnesty International van 2012 handelen echter over aangelegenheden die vreemd zijn aan de problematiek van de behandeling van asielaanvragen waarop de verzoeker zich beroept. Meer bepaald zijn de onderdelen met hoofding “*lutte contre le terrorisme et sécurité Torture et autres mauvais traitements*”, “*évolutions législatives et politiques*”, “*ordonnances de contrôle*”, “*police et forces de sécurité*”, “*discrimination*” en “*violences faites aux femmes et aux filles*” niet dienstig om hiermee het betoog dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk niet bij machte zijn om zijn asielaanvraag te behandelen overeenkomstig de minimale standaarden zoals opgelegd door artikel 3 van het EVRM te onderbouwen.

Wat het uittreksel onder de hoofding “*expulsions*” betreft, stelt de Raad vast dat dit citaat betrekking heeft op personen waarvan vastgesteld wordt dat zij een gevaar vormen voor de nationale veiligheid van het land. Uit niets blijkt echter dat de verzoeker een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid van het Verenigd Koninkrijk, minstens toont de verzoeker dit niet aan. Het betrokken uittreksel onderbouwt dan ook niet verzoekers grief dat er *in concreto* voor zijn geval een schending dreigt van artikel 3 EVRM bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk.

Het citaat dat betrekking heeft op “*réfugiés et demandeurs d’asile*” vermeldt dat een reductie van de budgetten voor de gesubsidieerde rechtsbijstand wordt overwogen en dat er gedwongen terugleidingen van afgewezen asielzoekers naar Afghanistan en Irak hebben plaatsgevonden. De verzoeker, die een Bengaalse onderdaan is, toont echter op geen enkele wijze aan dat Bangladesh te vergelijken valt met Irak of Afghanistan. Of de reductie van de budgetten voor de gesubsidieerde rechtsbijstand daadwerkelijk heeft plaats gevonden, kan uit het citaat echter niet worden afgeleid. Er valt dan ook niet in te zien hoe een mogelijke reductie van deze budgetten in de toekomst kan worden afgeleid dat er voor de verzoeker bij een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk een schending dreigt van artikel 3 EVRM. Voor het overige worden in het citaat met betrekking tot vluchtelingen en asielzoekers twee specifieke gevallen uiteengezet omtrent een terugleiding naar Angola en een terugleiding van twee personen naar Mogadishu, Somalië. Ook hieromtrent toont de verzoeker niet aan hoe deze gevallen vergelijkbaar zijn met zijn concrete situatie, noch toont hij hiermee enig risico aan dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem, met miskenning van zijn rechten voorzien in artikel 3 van het EVRM, zouden terugleiden naar zijn land van herkomst of enig ander land waar voor hem een schending dreigt van artikel 3 EVRM.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de verzoeker met het citeren van uittreksels uit het “*United Kingdom - Annual Report 2012*”, opgesteld door Amnesty International, niet *in concreto* aantoonde dat hij

bij zijn overdracht voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar het Verenigd Koninkrijk een behandeling riskeert te ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en negen door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE